

Zaterdag 11 september 1915 – ochtendeditie

Briefwisseling met Geel.

De minister van staat, minister van binnenlandse zaken, brengt ter kennis van belanghebbenden, dat, blijkens bericht van de geneesheer-directeur der krankzinnigenkolonie te Geel (België) thans een geregelde briefwisseling met bedoelde kolonie mogelijk is gemaakt.

Brieven aan de kolonie kunnen worden geschreven in de Nederlandse, de Duitse of de Franse taal en moeten in open omslag worden verzonden aan het adres: Mejuffrouw Emma Harts, postlagerend, Antwerpen. Iedere donderdag worden de brieven van de kolonie uitgaande naar Antwerpen gebracht en de brieven uit Nederland te Antwerpen afgehaald.

Voor zoveel nodig wordt er op gewezen, dat de inhoud der brieven strikt neutraal behoort te zijn.

Belgische kinderen.

Gisterochtend zijn te Roosendaal onder leiding van mevrouw de la Faille en de heer Kellenaers, van het huisvestingscomité te Leiden, 102 noodlijdende Belgische kinderen aangekomen. Deze kinderen waren afkomstig uit Visé, Reet, Borgerhout, Wijnegem, Antwerpen, Hoboken, Kontich en zelfs uit Rijsel in Frankrijk.

De kinderen zijn reeds allen bij particulieren geplaatst en wel hoofdzakelijk in Bolsward, Weesp, Helmond, Roermond en Dremmel in Maas en Waal. Er zijn drie neefjes bij van de aalmoezenier van de koning van België, die te Antwerpen door mevrouw de la Faille in ellendige toestand werden aangetroffen.

Parijs, 10 september. Levendig kanonvuur in België.

Zaterdag 11 september 1915 – avondeditie

Personenverkeer naar België.

Onze correspondent schrijft uit Brussel:

Het jongst verschenen wet- en verordnungsblad bevat zeer uitgebreide bepalingen inzake het paswezen. In deze nieuwe verordeningen zijn alle vroegere verwerkt, en zij vervangen de tot nu toe geldige.

Van belang voor ons land is het hoofdstuk over het verkeer tussen het gebied van de gouverneur-generaal en Nederland, waarvan ik hier de Vlaamse tekst afschrijf.

1. Van het gebied van het gouvernement-generaal naar Nederland.
 - a. Bevoegd tot het afleveren van passierscheine zijn alleen de pascentrales te Brussel, Antwerpen Hasselt, Luik en het paskantoor te Turnhout.

Geen paskantoor mag passen voor bewoners van een grensprovincie afleveren, in welke een daartoe gerechtigd paskantoor voorhanden is. Voor personen, die uit een provincie, in welke geen bevoegd paskantoor voor het afleveren van passierscheine naar Nederland bestaat, naar Nederland willen reizen, moet terzelfder tijd met de passierschein een verklaring over het geoorloofd of ongeoorloofd zijn der aflevering van een passierschein naar Nederland aan een der voornoemde bevoegde paskantoren meegegeven, ingezonden of verlangd worden.

- b. Passierscheine naar Nederland en terug worden over het algemeen alleen afgeleverd, indien de reis gewichtige, openbare belangen dient of in dringende privéaangelegenheden voor vertrouwen verdienende personen noodzakelijk is. Deze veronderstellingen moeten nauwgezet onderzocht worden. Steeds moet een korte geldigheidsduur, ten hoogste 14 dagen, bepaald worden. De geldigheidsduur moet bijzonder in het oog lopend op de passierschein staan.
- c. Elke passierschein moet de aanduiding van de plaats der grensoverschrijding bevatten; hij geeft geen recht tot overschrijden op een andere plaats.
- d. Geen wielrijder mag over de grens.
- e. De plaatsen tot grensoverschrijding naar Nederland zijn (het grensbuurtverkeer daargelaten) uitsluitend: Putte, Essen, Strijbeek, Weelde, Poppel, Arendonk, Hamont, Molenbeersel, Kessenich, Smeermaas, Vroenhoven, Klein-Lanaken, Moelingen.
- f. De nummers van de in de loop van de dag afgeleverde passierscheine moeten door de paskantoren 's avonds na kantoorsluiten, terstond telegrafisch aan die grensplaats medegedeeld worden, voor welke de passierscheine afgeleverd worden.
- g. Elkeen, die op het paskantoor een passierschein aanvraagt, moet daar zijn foto (en wel dezelfde die op zijn eenzelvigheidsbewijs geplakt is) inleveren, die, met het nummer van de passierschein op de keerzijde, naar de grensplaats moet gezonden worden, die als grensovergang aangeduid wordt. Het afleveren van de passierschein moet derwijze geschieden, dat de reiziger aan de grensplaats na zijn foto aankomt. In dringende gevallen wordt de afgestempelde foto de reiziger meegegeven.

- h. Het is niet geoorloofd, zonder bijzondere toestemming der bevoegde beambten onrechtstreekse passen over Duitsland of het etappegebied naar Nederland of over Nederland naar Duitsland af te leveren.
 - i. Voor het grensbuurtverkeer gelden bijzondere, door de gouvernementen uit te vaardigen voorschriften (zie lager).
2. Uit Nederland naar het gebied van het gouvernement-generaal.
- a. Bevoegd zijn het Duits gezantschap in Den Haag, de generaalconsul te Amsterdam en de Duitse Berufskonsulate (pasagenturen) te Rotterdam, Vlissingen, Roosendaal, Maastricht en Terneuzen.
 - b. Passierscheine mogen alleen voor de heenreis naar België afgeleverd worden. In uitzonderingsgevallen moet voor de aflevering van de passierschein ook voor de terugreis de toelating van het generaal –gouvernement gevraagd worden.
 - c. Voor het gebruik van motorvoertuigen gelden de bepalingen n° 5.

Aanhangsel n° 5. Gebruik van motorwagens.

Voor reizen naar binnen het gebied van het gouvernement-generaal behoeven buitenlanders de verklaring van de bevoegde inheemse Duitse gezant of consul.

Aanhangsel n° 1 Grensbuurtverkeer.

Voor het grensbuurtverkeer wordt een algemene verordening van hieruit niet uitgevaardigd, maar het regelen ervan aan het bevoegde gouvernement overgelaten, daar het grensbuurtverkeer zich telkens naar de plaatselijke omstandigheden moet schikken. Als grondslag voor de bijzondere regeling volgen hieronder slechts enige leidraden.

- 1. Men zal goed doen de bevolking duidelijk te maken, dat de inrichting van het grensbuurtverkeer een tegemoetkomen beduidt, dat enkel de economische belangen der armere

bevolkingsklassen dienstig moet zijn. Elk misbruik zou het sluiten der grens voor de grensbevolking voor gevolg hebben.

2. Zover het de armere bevolking betreft, zal het grensverkeer zoveel mogelijk onbelast blijven.
3. Beperking na zonsondergang is aan te bevelen.
4. Over het algemeen wordt als wenselijk geacht, het grensbuurtverkeer zoveel mogelijk te beperken, best is om alleen kleine landbouwers toe te laten, niet dienstplichtigen, buiten verdragswerklieden, dezen echter tegen borgstelling; niet de geletterde stand (geestelijken, notarissen).
5. Zeer te waarderen schijnen volgende bij de etappeninspektion IV (dit is Vlaanderen) ingevoerde maatregelen:

De inwoners der aan de Nederlandse grens palende gemeenten geven wekelijks tot vrijdagavond hun behoefte aan levensmiddelen, lichtstoffen, enz. bij hun burgemeester aan: deze brengt 's zaterdags de gezamenlijke bestellingen naar de naastbij wonende Nederlandse burgemeester. Deze bezorgt alles op een gestelde dag der volgende week en levert de waren, enz. aan de Belgische burgemeester af. Hierdoor wordt de kleinkoop en het verkeer van talrijke Belgen naar Nederland en terug belet. Persoonlijke inkoop kan verboden worden. De afspraak moet zuiver privaat geschieden, de Duitse overheid mag daarmee niets te doen hebben.

Na een jaar (KVdW)

Balans: De winsten.

Brussel, 6 September.

Ik behoor tot een generatie, die geboren is onder het teken van de twijfel. De twijfel, die bij onze opleiding zo goed als het enige dogma was; de twijfel, die in de mond van onze opvoeders "heilig" heette te

zijn: hij is de dessem geweest van heel ons jong gedachteleven. En, zo hij velen zou voeren tot de hoogmoed der rede, tot de overschatting van beschouwings- en waarderingsvermogen: enkelen toch zou hij brengen tot schroom en eerbied voor alle waarheid, de zelf ontdekte of die waar anderen zich in herkennen; voor alle geloof, immers de positieve vorm van de twijfel, waarvan zij te goed wisten wat behoud of verovering ervan aan tucht, aan strijd, ja aan geestelijke zelfkastijding gekost heeft.

Deze kleine inleiding had ik voor mijn verder betoog nu juist niet broodnodig. Ik had het heel goed achterwege kunnen laten, zonder dat je er onder geleden zou hebben. Ikzelf echter - en hier ligt de knoop - ik zou er onder geleden hebben. Ik ga hier immers heel grote woorden moeten gebruiken, woorden met verstrekkende betekenis. En het kwam er voor mij, en ook wel enigszins voor u, op aan, hoe die woorden zich hielden tegenover mijn oprechtheid en tegenover mijn gevoel der verantwoordelijkheid; het kwam aan op hun inhoud, objectief aan waarheid, subjectief aan geloof. Ik heb ze dan ook getoetst aan het vlees geworden beginsel van de twijfel. En ik kan zeggen dat zij de proef glanzend hebben doorstaan.

In een vorige brief heb ik nagegaan wat wij aan de oorlog hebben verloren: waarlijk geen zware taak! Gelijk de huiverende figuren op Burne Jones' "Love among Ruins", is het ons leed alleen nog dat wij zien, is het als het ware van ons leed alleen dat wij leven, - het leed, dat ons echter dichter bij elkander brengt, dat ons inniger verenigt, dat ons, vlijmend maar hoopvol tevens, het gevoel der samenhorigheid kwam schenken. En het leidde mij tot de gevolgtrekking, dat wij, tegenover onze meest grievende verliezen, toch ook enige opwegende winst hadden te boeken: wij hebben er bij geleerd de onderlinge verplichting die ons bindt, de wederzijdse verantwoordelijkheid die morgen groter nog zal zijn dan ze heden is. Wij kenden vaderlandsliefde nauwelijks anders dan als een begrip uit

schoolboeken, een van die nuttige, zo niet zeer nodige entiteiten zoals zij behoren bij alle goede gezindheid, maar die door velen voor niet veel meer dan leugen, of althans als schijnheiligheid worden gehouden. Thans is dat, dank aan de gemeenschappelijke noden, gekeerd: het gevoel der eendracht - de eendracht die de meeste Belgen niet kenden, dan als een woord op ons wapenschild, - is, onder dezen die hier bleven, niet alleen met het besef van een plicht, maar ook met de innige warmte van een liefde ontwaakt. Het gezamenlijk ondergane leed was het, dat velen voor het eerst de sociale deugd onthulde: wij leefden in een land zo rijk en zo vrij, dat wij dachten heel goed buiten elkaar te kunnen; nergens misschien was de geest der individuele onafhankelijkheid zo ontwikkeld als bij ons, met het gevolg - wij zien het thans eerst in! - dat heel wat kracht in het ijle verbruikt en versnipperd werd, en, mag men zeggen, verkibbeld. Want de begoocheling, dat door het bewustzijn of de waan der persoonlijke waarde of betekenis ontstond, gaf meer dan waar ook aanleiding tot een strijd van middelmatigheden waar alle echte grootheid zich met weerzin van afkeerde. Het gebrek aan tucht belette steeds de volle ontplooiing van onze volkskracht; wel schoot deze uit in menigvuldige waterloten die aldus de levensvolheid bewezen; en het dient gezegd dat de vrijheid van handelen meer dan eens aanleiding tot gelukkige experimenten gaf. Tot één grote stroom, één vaste en verbondene uiting van alle mogelijkheden en wezenlijkheden werden echter de individuele pogingen zelden gekanaliseerd. Zodat wij, die langs vele zijden groot hadden kunnen zijn, niet heel dikwijls boven de mediocriteit uitrezen, en er zelfs wel eens beneden bleven.

Is dat nu veranderd? Helaas, de omstandigheden zijn er nu juist niet naar, dan dat wij het overtuigend zouden bewijzen, en anderdeels ken ik te goed onze lichtvaardigheid, om aan beredeneerde doorzetting van het nieuw verworven begrip der praktische

vaderlandsliefde te geloven. Wij bezitten, men heeft er ons dikwijls om uitgelachen, wij worden bezeten door de schoonmaakmanie, ook helaas op moreel gebied; zodat wij heel gemakkelijk en heel gewillig vergeten. Er is echter, - en dit juist geeft mij hoop en betrouwen - dat morgen de samenwerking van alle kracht als van elke wil noodzakelijk zal maken. Zoals de algemene ellende een weergaloze liefdadigheid en de verbazingwekkende organisatie van die liefdadigheid deed ontstaan, zo zal het economisch herstel van het vaderland dwingen tot gezamenlijk optreden. En waar het gevaar ons leren moest hoe wij samen horen, zo zal het morgen de noodwendigheid van het herworden, van het herleven zijn, het herleven, waar wij reeds nu, in onze onmacht, de drang van voelen, en dat zal blijken zoveel van ons allen te vorderen, dat heel wat vroegere beuzelarijen er vanzelf bij zullen komen te vervallen.

Die zekerheid, - en ik herhaal, dat ik ze aan mijn twijfel getoetst heb, - is van nu af aan één der zuiverste winsten van de oorlog. Een andere, die ik van nog grotere betekenis acht, omdat zij minder het gevolg van de onmiddellijke noodzakelijkheid is, staat ons van nu af al duidelijk voor ogen: ons plichtgevoel tegenover de morele hervorming van ons land is onder de oorlog ongetwijfeld verscherpt en verbreed. Ik zei het u reeds toen ik over onze verliezen schreef: de dood van de besten en sterksten uit twee generaties heeft bij vele ouders ernst en zorg gewekt ten opzichte van hun kinderen; meer en beter dan ooit weten wij wat het land gerechtigd zal zijn, van onze zonen te eisen, niet zozeer bedoel ik, inzake weerbaarheid, maar weer inzake van groei en vruchtdragende macht. Het verzwart onze vaderlijke taak, en wij beseffen het. Maar wij beseffen tevens hoe het ook de staat, het gemenebest hogere verplichtingen, dieper begrip van zijn opvoedende rol oplegt. De Belgische politiek, die, weer ten gevolge van persoonlijke zelfgenoegzaamheid, zo bedenkelijk klein kon zijn, heeft van de oorlog geleerd wat voor de verdediging van het

land partijgekibbel waard is: zij zal thans inzien, wat voor de verovering der toekomst van haar kan worden verlangd. Economisch zullen wij moeten heropbouwen; maar geestelijk is het veel erger; hier is niet veel vernietigd, omdat niet veel te vernietigen was; de opbouw was nauwelijks begonnen, en dan nog op bedenkelijke ondergrond. Waar het er echter op aankomt, de volle ontplooiing van alle potentie te wekken en te bevorderen, kan voortaan niemand weigeren, alle kleine partijdiging, elke persoonlijke voorliefde te offeren aan het gemeenschappelijke doel.

En weer rijst hier de vraag: zal dat gebeuren? Ditmaal moet ik niet twijfelen: ditmaal weet en geloof ik. België heeft onder het verlopen oorlogsjaar in twee opzichten bewondering afgedwongen: door zijn spontane weerbaarheid en zijn even spontane liefdadige wijding. Ik zou me zeer bedriegen, zo het morgen geen nieuwe waardering vond voor zijn belegging van intellectuele waarden. Het zou me, zeg ik, verwonderen, omdat ik weet, dat men er zich nu reeds met ernst en ijver mee bezig houdt. En ziedaar een winst, waar ik me meer dan om welke andere over verheug.

Van dit alles zullen wij, ik geef het toe, niet dan in de toekomst genieten. Nu heeft de oorlog toestanden in het leven geroepen, die door sommigen van nu af aan voor onmiddellijke winsten worden gehouden, en waarvan men zich kan afvragen, wat er na de oorlog van overblijven zal. Ik bedoel: de tegemoetkomingen aan de werkende standen enerzijds, en de hervormingen in het bestuur van de staat anderdeels. Wij zijn komen te staan voor twee sociale verschijnselen, die velen voor onuitvoerbare utopieën hielden en die de omstandigheden als gedwongen teweeg brachten: de minderbedeelden leven thans onder een soort unilateraal communistisch regime, terwijl monopolisering van de staat meer en meer uitbreiding neemt. Ik bespreek hier de vraag niet, of dit nu werkelijk als winsten te beschouwen zijn, al bewijzen ze voor het

ogenblik hun nut - dat trouwens uiteenlopend is - door hun bestaan.
De kwestie is: wat komt daar na de vrede van terecht?

Zeer zeker zijn het de omstandigheden alleen, die deze instellingen wettigen; zonder de omstandigheden zijn ze niet in zulke stellige vorm te denken. En het staat even vast dat, bij eventuele bestendiging, zij het ook maar ten dele, die vorm zou dienen gewijzigd. De liefdadige werken, bijvoorbeeld, kunnen niet worden voortgezet zoals zij zich tegenwoordig voordoen, alleen reeds omdat zij eenzijdig zijn, en geen vergelding opleggen. Hoe men echter over het principe ook denkt: het valt niet te betwisten dat de verwezenlijking ervan gelijk zij zich aan ons voordoet, wenken geeft en lessen bevat, waar de toekomst haar nut van kan halen. Zal zij het doen? Ik weet het niet, al komt het mij onwaarschijnlijk voor dat men veel kostelijke ervaring geheel teloor zou laten gaan. Doch, zelfs in dit geval zouden wij er deze winst aan hebben, dat wij de verwezenlijking zouden hebben gezien en meegemaakt van theorieën, die men nooit zeer goed naar hun zuivere waarde kan beoordelen, zolang zij niet dan als theorie bestaan.

Uit België.

De in België verschijnende bladen bevatten de volgende verordening van de Duitse gouverneur-generaal "betreffende het slaan van zinkmunt".

De verordening luidt als volgt:

"In verschillende streken van het land is er gebrek aan pasmunt ontstaan. Om daarin te verhelpen heb ik besloten zinkmunt te laten slaan en bepaal het volgende:

1. Er wordt zinkmunt van 5, 10 en 25 centiemmen geslagen.

2. Deze muntstukken dragen op de ene zijde het opschrift: "Belgique-België", de waarde en het jaartal; op de andere zijde een leeuw binnen een krans. Deze muntstukken hebben een gladde rand.
3. Het gewicht is vastgesteld: voor de 5 centiemstukken op 2,5 gram, voor de 10 centiemstukken op 4 gram, voor de 25 centiemstukken op 6,5 gram.
De afwijking in het gewicht mag niet meer noch min bedragen dan 20 duizendsten bij de 5 centiemstukken, 15 duizendsten bij de 10 centiemstukken, 10 duizendsten bij de 25 centiemstukken.
4. De doorsnede is vastgesteld: voor de 5 centiemstukken op 19 mm, voor de 10 centiemstukken op 22 mm, voor de 25 centiemstukken op 26 mm.
5. Niemand is verplicht, voor meer dan 5 frank zinkmunt in betaling te aanvaarden.
6. De zinkmunt wordt bij de kassen, die de Generalkommissar voor de banken zal aanduiden, in een bedrag van ten minste 100 frank voor elke soort tegen wettelijke geldmiddelen ingewisseld.
7. De uitvoeringsbesluiten voor deze verordening worden door de Generalkommissar voor de banken in België gegeven."

Zink (KVdW).

Brussel, 8 september.

"Bezie mijn handen, mijnheer; bezie deze beide mijn handen!"

Ik bezie. Die handen zijn kort; de palm ervan is vierkant, doorheuveld en bepakt als een zeebeschuit; de vingers lijken angstvallig gespannen worstjes: de polsen zijn als knietjes van aan reumatiek lijdende zwijnen; de nagels, aan het andere eind, zijn ... als nagels (want verzorgde nagels doen, nietwaar, aan rozenbladeren denken).

Aldus de vorm van deze handen, gelijk ze mij, wijd open, ter beschouwing worden geboden, met de bedoeling mijn medelijden te wekken. Dat medelijden wordt echter niet door de vorm in het leven geroepen; de kleur zal deze rol te vervullen hebben: de kleur die over alle huidheveltjes haar schaduw gelaten heeft, door alle greppels van levenslijn en wilslijn en andere voorbeschikte lijnen traag en zeker vloeit als modder. En die kleur is deze van onweerswolken en van uitgewreven potloodkrabbels; van vervaarlijk slapeloze nachten en van te donker uitgevallen feldgrau. Zij doet denken aan kwikzalf en aan Breughel's winterluchten. Zij ziet er uit als het blauw oog van een apache of als dat van Sarah Bernhardt in het vijfde bedrijf van "Phèdre".

"Bezie mij dat, mijnheer, en het is nochtans maar het tiende stuk dat ik verhandel!" ...

Het toneel – ik had het u moeten zeggen – verbeeldt de tram Laken-Ukkel. – En hier voel ik mij genoopt, u verontschuldigen aan te bieden, omdat de tram zo dikwijls het toneel wordt van de u medegedeelde gebeurtenissen. De afstanden zijn groot in een stad als groot Brussel, en er zijn veel wegen. Daardoor wordt een voertuig er een bij uitstek nuttig iets, waar een goed deel van ons persoonlijk en van het gemeenschappelijk leven wordt afgespeeld. Nu beschik ik tot mijn spijt over geen auto. Daar zijn de tijden te slecht voor. Ik doe het dan ook maar doorgaans met de tram. En zo ik u dan heel vaak kom te spreken over de tram, waar vermeldenswaardige gebeurtenissen in voorvallen, dan bewijst dit nog alleen mijn nederigheid en mijn oprechtheid.

Het toneel verbeeldt dus de tram, en de voorgestelde handen zijn deze van de tramconducteur.

“Het is nochtans maar het tiende stuk”, jammert hij, terwijl hij zijn loodkleurige handen toont, “het is nochtans maar het tiende stuk dat ik te zien en te behandelen krijg!”

En hij haalt dat tiende stuk uit zijn geldzak; hij doet het eventjes langs de gladde rand, loodrecht tussen wijsvinger en duim draaien; met een gemengd gevoel van eerbied en misprijzen (een gevoel van verslaafden!), legt hij het mij in de hand. En daarna wrijft hij zijn eigen, trouwens zweterige handen in elkaar, precies zoals Lady Macbeth het zou hebben gedaan.

Het stuk, ik zie het. Het ligt nu in mijn eigen hand, in mijn geelblanke, smalle droge apenhand, die misschien wat al te veel lijkt op die van Maurice Barrès. Het ligt er als een verkleurde pastille tegen de hoest. Maar het ligt er ook als een gedenkpenning van, laat ons zeggen, Ermanarik, koning der Oost-Goten. En nochtans is het anders niet dan een van onze nieuwe, zopas uit de Munt gekomen stukken van vijfentwintig centiemen. Het is niet groter dan de gewone nikkelstukken van dezelfde waarde, die ongewoon zijn geworden door hun onverklaarbare zeldzaamheid. Het komt mij niet alleen wat dikker voor, maar die corpulentie doet helemaal slecht. Het vertoont, in plaats van het gaatje ten behoeve van Kongolezen (die als portemonnee een touwtje gebruiken waar zij de doorboorde stukken aan rijgen), het vertoont, zeg ik, nogmaals een leeuwtje, dat er, niettegenstaande zijn heldhaftige houding, mak en opgevuld uit ziet. En om dat leeuwtje zit een krans van gebladerte, zeer geschikt als oefening voor wie studeert in symboliek. Het herinnert, het stuk, heel even aan de pasmunt van voor het gaatjesnikkel. Gelukkige tijd van onze twintig jaar, waar zijt ge heen?! ...

Maar het belet alle verdere mijmerij, het stuk, want ... het is uit zink vervaardigd; het is donker als een zieke neger; het is mat als een gesprek met een weduwnaar. Wij, die gewoon waren aan het

maagdelijk blijde, blank blinkende, het zuivere en schone nikkel, nu zien wij onze geldbeugels gedompeld in zinkrouw.

Maar dat is nog het ergste niet.

“Bezie mijn handen!” herhaalt de jammerende tramconductor met ogen als van een stervende jachthond. “Bezie mijn handen!”

Die handen heb ik u hierboven beschreven. Het zink heeft ze in doodskleuren geschilderd. Onze nieuwe pasmunt geeft af. De Brusselaars lopen weldra allemaal met handen als van een verversknecht, als zij de voorzorg niet nemen om dat geld met handschoenen aan te pakken. Welke handschoenen trouwens onmiddellijk vuil zullen zijn. En zullen telkens en telkens dienen vervangen te worden ...

Alsof het leven nog niet duur genoeg was!

Gisterenmorgen is te Kampen een kindje van 2 ½ jaar van een Belgische vluchteling in een emmer met water gevallen en verdronken.